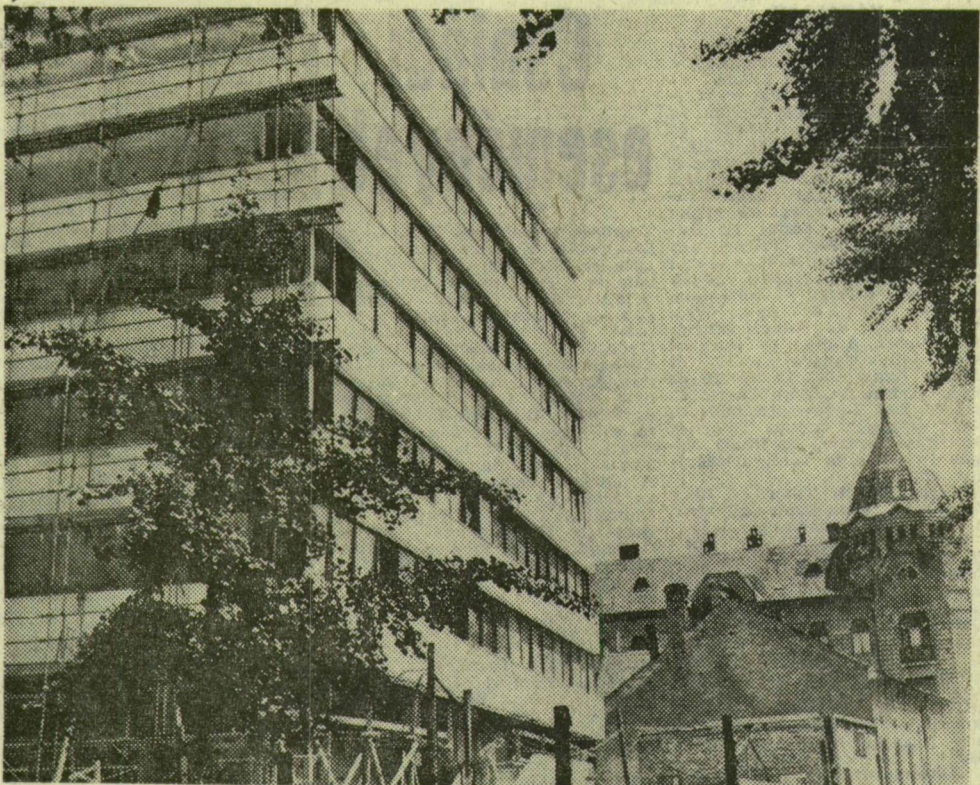

Átadás előtt

Befejezéshez közeledik a Csongrád megyei Tanács Tervező Vállalat üzemházának építése. A Dózsa György s az Arany János utcára néző falak elkészültek már, jelenleg pedig a Berzsenyi utcai oldalt vakolják. A közel 20 millió forintba kerülő épületet júliusban adja át a CSO-MIEP. A ház egyik emeletét a Csongrád megyei Beruházási Vállalat foglalhatja majd el.

Fűtőanyag-áremelés — bérpótlékkal

A fogyasztói árak emelése nem tartozik a népszerű gazdasági intézkedések sorába, s ha ilyenre — ezúttal szeptember 1-én, mint jelentettük a tüzelő- és az üzemanyagoknál — mégis sor kerül, annak nyomós okai, indítékai vannak. A magyar gazdaság, amely a tőkés országokkal is kereskedik, nincs és nem is lehet elszigetelve a tőkés piacoktól. Márpedig ezeken a piacokon az elmúlt egy-másfél esztendőben soha nem tapasztalt iramban emelkedtek az árak, részben a spekuláció, részben olyan jelenségek — az energiaválság — hatására, amelyek tartósan ígérkeznek.

Magyarország energiaforrásokban nem minősíthető gazdag országnak, a szükséglet egyre növekvő hányadát — villamos energián kívül, kokszt, kőolajat és földgázt is — importáljuk. Elsősorban a Szovjetunióból, de kőolajat néhány esetben már a közel-keleti országokból is, ahol a tőkés világpiaci árak érvényesülnek. Az sem mellékes körülmény, hogy az energiaválság — és a rendkívül megrágtat szénhidrogénárak — következtében világ-szerte felülvizsgálják az energiagazdálkodást és a gazdaságosság új követelményei szerint alakítják a racionális energia- és üzemanyag-felhasználási struktúrát.

Nemzetközi régészeti tábor Ópusztaszeren

Nemzetközi ifjúsági régészeti tábor nyílt tegnap, hétfőn Ópusztaszeren. A KISZ Központi Bizottságának meghívására külföldi országok fiataljai érkeztek hazánkba, hogy részt vegyenek a szeri monostor romjainak feltárában.

A július 15-től 26-ig tartó sátrótábor lakói: bolgár, lengyel, svéd, finn, norvég, dán, angol és NSZK-beli felsőoktatási intézmények 60

hallgatója, valamint 20 magyar társuk (az ország négy főiskolájának tanulói) napi 6 órát dolgoznak dr. Trogmayer Ottó múzeumigazgató által vezetett ásatásoknál.

A fiatalok szabad idejükben a Szegedi Ünnepi Hetek rendezvényein, eseményein vesznek részt, illetve a környék természetvilágát megismerik. A tábor

a gyermekgondozási segély 50 forinttal történő felemelése és a hasonló összegű juttatás a nyugdíjasoknak — éves szinten összesen 3,5 milliárd forinttal növeli a lakosság pénzbevételeit. E központi intézkedések hatálya a tsz-tagokra és tsz-al-kalmazottakra nem terjed ki, de ily módon is a keresők mintegy négyötödét érinti.

A többletkiadás és -bevételek összegének egybevetéséből is kitűnik, hogy a családok többségénél az áremelésnek nem lesz hátrányos, a fogyasztást, az életszínvonalat rontó hatása. A legtöbb családban két kereső van, a havi 50—50 forintokból egy év alatt 1200 forint kerekedik ki. Hadd kalkuláljunk: ez az összeg a régi árszinten számított évi 4000—4100 forint értékű tüzelőanyag-felhasználás költségének fedeztetését nyújtja. Persze lesznek hátrások, családok, a nagy lakást olajjal fűtők, a gázzal fűzők és gépkocsijukkal üzemanyagot is fogyasztók — amelyeknél az áremelés és a bérpótlék összehasonlítása kedvezőtlen lesz.

Az életszínvonal-politika — jelen esetben az ár- és bér-intézkedések összehangolása — soha nem lehet személyre szóló, nem veheti figyelembe egyes konkrét termékek családonként eltérő fogyasztását. A bérpótléknak, a gondozási segély felemelésének, a nyugdíjasoknak adandó juttatásnak az a célja, hogy a szeptember 1-én életbe lépő magasabb árak se csökkentsék a lakosság jövedelmének reálértékét, vásárlóerejét s az idei évre tervezett életszínvonal-gyarázkodás népgazdasági szinten maradéktalanul megvalósuljon.

Gyógyszertári asszisztensek tapasztalatcseréje

Fiatal gyógyszer-táriszintensek számolnak be szakmai tapasztalataikról a Szolnokon hétfőn kezdődött kétnapos országos találkozó. Az egészségügyi szak-szervezet által rendezett ta-

Politikai értelemben munkások

A munkásosztály köre a termelésben elfoglalt helye szerint és szélesebben, politikai értelemben is meghatározható. A munkásosztályhoz tartoznak a termelésben elfoglalt helyük szerint az állami és szövetkezeti ipar (bányászat, gyár-, építőipar), az állami mező-, erdőgazdaságok és a vízgazdálkodás, a közlekedés, szállítás és hírközlés, az állami és szövetkezeti kereskedelmi, és egyéb szolgáltatások fizikai dolgozói, valamint a felsorolt ágazatok művezetői és technikusai, illetve az ennek megfelelő szintű, funkciójú közvetlen termelésirányítók, összesen mintegy 2,9 millió fő.

A munkásosztály azonban társadalmi súlya és még nagyságrendje szerint is ténylegesen ennél számosabb és nagyobb erőt képvisel. Egyebek között azért is, mert politikai értelemben magában foglalja a fő tömeget jelentő, szociológiai értelemben vett munkásokon túl az ezekből az ágazatokból kikerülő nyugdíjasokat is. Az utóbbiak a termelésben elfoglalt helyük szerint már nem munkások, de egy emberlétön keresztül munkásként tevékenykedtek — társadalmi, emberi, rokoni környezetük munkás. Gondolkodásukban, mentalitásukban, életmódjukban és erkölcsi cselekedetben munkás múltjuk hagyományait. Ők a körzeti pártszervezetek legaktívabb tagjai, a Hazafias Népfront, a tanácsok legszorgalmasabb aktivistái, s felkészen segítenek vállalatuknak, ha a terv teljesítése érdekében szükség van munkaserejükre. Munkásmúltjuk tehát politikai öntudatukban is megnyilvánul. A munkásosztályhoz sorolások nemcsak igazságos és méltányos, hanem tudományosan is megalapozható.

A munkásosztály azzal, hogy hatalomra jutott, s a döntő termelési eszközök tulajdonosa lett, az elé a feladat elé került, hogy elsajátítsa az ország kormányzását, a gazdaság vezetését; a volt uralkodó osztályok kulturális monopóliumát megtörve, uralkodó helyet és szerepet töltsön be a kulturális-ideológiai életben is. Az osztály erejének, tehetségének, vezetésre való elhivatottságának egyik bizonyítéka — egyben feltétele — volt, hogy tömegesen tudott soraihoz kiemelni olyan tehetséges munkásokat, akik képesek voltak ezeknek a feladatoknak az ellátására. Ehhez persze sok tanulásra volt szükség, hiszen igen messziről indultak, korábban nem volt alkalmuk képezni magukat. Emellett a fátársadalmi — csak nagyon ritkán 8 óráss — napi munka után kellett tanulniuk, ami nagy kitartást és hősies helytállást követelt tőlük. Mintegy százezer emberről van szó, főként nagyüzemi munkásokról. A munkásosztály helyzetéről 1958-ban végzett vizsgálat az egyes üzemekben azt mutatta, hogy volt olyan gyár, ahonnan az üzem akkori munkáslétszámának 20—25 százalékát kiemelték.

Ezen a területen voltak persze túlzások is, amennyiben például nemcsak a kulcspozíciókban, hanem — tévesen értelmezve a mobilitást és a hatalmat — alkalmazotti munkára is sokan kerültek. A mennyiségi túlzások következménye, hogy néha sem politikailag, sem más szempontból nem alkalmas embereket is kiemelték. Ez a magyarázata, hogy egy részük nem volt képes megoldani az előtte álló feladatokat, s visszakérült a munkapad mellé, ami nem egyszer egyéni, emberi tragédiát jelentett az illető számára. Gyakran nemcsak az érintett, hanem az üzemi dolgozói is ezt „lecsúszásnak”, szégyellni való dolognak tekintették.

A többség azonban jól megállta a he-

lyét, kemény munkával, nagy kitartással sajátította el a funkciójához szükséges ismereteket, tudást, s nagy tömegükben ma is a munkásosztály vezető szerepének érvényesítői azokon a posztokon, ahová a munkásosztály bizalmából kerültek.

Gyakran felteszik azt a kérdést is, hogy a párt Központi Bizottságának névsorában a párt egyes vezetőiről miért írják, hogy munkás. A kérdés jogos, hiszen ha ma kiemelnek egy vasesztétológust, és holnap osztályvezető, tanácselnök, vagy egyéb közfunkcionárius lesz belőle, a társadalmi termelés rendszerében elfoglalt helye szerint értelmiségi funkciót tölt be, értelmiségivé válik. A Központi Bizottság névsorában Kádár János, Apró Antal és mások neve mellett a munkás megjelölés (ami egyébként csak a választott szervek névsorában szerepel így) azt jelenti, hogy eredetileg munkások voltak. S bár ma már nem azok, a KB összetétele szempontjából sem közömbös, hogy tagjai között mennyi a munkásból lett vezető.

Természetesen hiba lenne az osztály vezető szerepét csak azon mérni, hogy az egyes funkciókban mennyi a volt munkás. A munkásosztály vezető szerepét — s ez napjainkra különösen vonatkozik — haterőn érvényesíthetik a nem munkásból lett értelmiségi, vagy paraszti származású vezetők is, akik magukévá tették a munkásosztály szocialista célját, világnézetét, pártjának politikáját, s akik egész népünk helyesen felfogott érdekeit is szem előtt tartva, a munkásság osztályálláspontjára helyezkedtek.

A „politikai értelemben vett munkásosztály” fogalma nyugvópontja juttatja társadalmi életünknek egy sajátos, sokat vitatott eljuttatását, ami a munkásból lett vezetők gyakran úgy fogalmaztak meg, hogy miért nem vagyok én munkás, és miért az a parasztból, vagy esetleg a volt uralkodó osztályok tagjaiból lett munkás? S hozzáteszik: miért lettem én azzal „rosszabb”, hogy 20—25 éve felelős funkcióban, becsületesen szolgálok a munkáshatalmat, és egyetemet, vagy főiskolát végeztem?

Ami az utóbbi kérdést illeti: munkásnak lenni valóban társadalmi rang, de természetesen a munkásosztályhoz való tartozás önmagában nem erkölcsi bizonyítvány, nem garancia a politikai megbízhatóságra, világnézeti szilárdságra, mint ahogy azt az 1950-es évek elejének káderpolitikája hibásan feltételezte.

Ennek ellenére — ha nem is az 1949—50-es években megvalósított mértékben — ma is szükség van az állam- és a pártapparátus felfrissítésére olyan — főként nagyüzemi — munkásokból, akiket a mozgalomban szerzett műveltségük, tapasztalataik, szervezőképességük alkalmassá tesz közfunkciók ellátására. Pártunk egész tevékenysége arra irányult az elmúlt években, és napjainkban is, hogy a legjobb és leg tudatosabb munkásokból közéleti emberek váljanak. A párt- és állami funkciók ilyen felfrissítése munkásokkal, erősíti az apparátus osztályhoz való kötődését, nem utolsósorban a proletármunkások és -magatartás erősödését. (Különösen jelentős ez ott, ahol bürokratizálódás, az osztálytól való elszakadásnak a jelei mutatkoznak.) Nyilvánvaló, hogy ezek a munkások — bár a kiemelésekkel osztályhelyzetük szociológiai értelemben megváltozik (vezetővé, értelmiségivé válnak) —, politikai értelemben a munkásosztályhoz tartoznak.

Blaskovits János

Elkészült a kitérő

Félmillió forintba került

Szegeden egy hónapja fogott hozzá a Magas- és Mélyépítő Vállalat a 4-es villamos Kőlesey utcai kitérőjének építéséhez. Erre a kitérőre azért van szükség, mert — mint arról már beszámoltunk — forgalomrányító lámpákat helyeztek el a Lenin körút Attila és Mik-száth Kálmán utcai keresz-

teződéseiben. A vágányfektetést és a felsővezeték szerelését a Közlekedési Vállalat végezte.

A félmillió forintba kerülő kitérőt tegnap, hétfőn átadták, így visszaállt a régi forgalmi rend. Nem kell már átszállni sem. Változás még az eddigiekhez képest, hogy megszüntették a villamos Dugonics téri megálló-ját, hiszen az új kitérőtől mindössze száz méter távolságra van. A fűrdő előtti kitérő viszont továbbra is megmarad, így egy kitérővel több van a vonalon, mint régen. Ezért kicsiből is egy-gyel több kell. Az eddigi öt helyett most hat villamos közlekedik ezen a vonalon.

Egyetlen munka van még hátra: a sínek közötti sáv burkolása kockakövekkel. Néhány nap múlva ezt is befejezik.

Hegesztési konferencia

Hétfőn 32 ország, 700-nál több szakemberének részvételével megkezdődött a nemzetközi hegesztési konferencia Budapest, az Építők Rózsza Ferenc kulturális központjában. Dr. Horgos Gyula kohó- és gépipari miniszter a hegesztés technológiájának magyarországi fejlődésével kapcsolatban elmondotta, a nagyarányú iparfejlesztés nyomán jelenleg csaknem 3 millió tonna a hazai acéltermelés évente. Ebből a fontos anyagból hegesztéssel többek között hajók, emelő- és rakodógépek, hidak, vegyipari tartályok készülnek, s a hegesztési eljárásokat az autóbuzsok sorozatgyártásánál is felhasználják.

A miniszter bevezetője után plenáris ülésen beszéltek meg a résztvevők a hegesztéssel kapcsolatos legújabb kutatási eredményeket, majd a tanácskozás szekciókban folytatódott. (MTI)